

Νευρικά περπατᾶς,
καὶ δειλὰ μὲ κοιτᾶς
πάντ' ἀμίλητη. . Πρῶτα
ὦ, μὴ ἐμένα ρωτᾶς,
μὰ τὰ νιάτα σου ρῶτα.

Εὐωδιάζει ἡ ἐξοχή...
Μιὰ γλυκειὰ ἀπαντοχὴ
καὶ τοὺς δύο μας τυλίγει...
—Περασμένη ἐποχὴ,
ποὺ γιὰ πάντα ἔχει φύγει! —

Μὰ τὸ τραῖνο σιμώνει.
Σὰν ἀθέλητα, νά,
στὸ ἴδιο πᾶμε βαγόνι.
Καὶ μιὰ μπόρα ἀρχινᾶ,
ποὺ ὅλα γύρω θαμπώνει. .

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Θᾶναι βουρκομένοι οἱ οὐρανοὶ
καὶ θὰ στάζῃ κάτι σὰν ἀνατριχίλα,
καὶ θὰ πέσουν τοῦ χυνόπρωρου στὴ γῆ
κι ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ φύλλα;

Καὶ τὸν ἥλιο τὸ χλωμὸ τῆς αὐγῆς
θᾶρθη ἢ συννεφιά νὰ τὸν σκεπάσῃ,
καὶ τ' ἀστέρια θᾶναι τ' οὐρανοῦ
σὰ βασιλεμένα μέσ' στὴν πλάση;

Καὶ στὸν ὄμορφο τὸ γιαλό, τὸ συρτό,
τὸ μακρὸν τὸ κῦμα θὰ ξεσπάσῃ,
καὶ τὰ χόρτα τοῦ βυθοῦ τὰ πικρὰ
στὸ λιμάνι ἀπάνω θ' ἀνεβάσῃ;

Θᾶναι βουρκωμένοι οἱ οὐρανοὶ
καὶ σὰ σκέλεθρα τὰ δέντρα θὰ ὑψωθοῦνε,
καὶ στὰ κλώνια τὰ γυμνά δὲ θὰ λαλοῦν
τὰ πουλιὰ ποῦ τὴν ἀνοιξὴ ἀγαποῦνε ;

Καὶ σὺ τὴν τρελλὴ σου τὴ χαρὰ
σ' ἔνα λάγγεμα γλυκὸ θὰ τὴ σβύσης,
τὴ χαρὰ σου, ἀγέραστο παιδί,
στὸν ἀφάνταστο τὸ χαμὸ τῆς φύσης ;

Ἡ ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΑ

Μέσα στὸ λόγγο ἑνὸς βουνοῦ μιὰ νύχτα μόνος πέρασα
κ' οἱ στοχασμοὶ μου ἀναμετροῦσαν
τὰ χίλια ἀστέρια τ' οὐρανοῦ πὺν ἀπὸ κορφοῦλα σὲ κορφή
πάνω ἀπ' τὴ γῆ κυλοῦσαν.

Ἐάφνου στὸ χῶμα ἀντίκρυστα, κὶ ἔσκυφα καὶ τὸ σήκωσα,
ἀργυροπράσινο ἓνα ἀστέρι.
Ἄ ! δὶχως ἄλλο τ' ἄστρο αὐτὸ στὸ χῶμα εἶπα πὺν θᾶπεσε
ἀπ' τοῦρανοῦ τὰ μέρη !

Κὶ ἔτσι ἓνα ἀστέρι κράτησα μιὰ νύχτα μέσ' στὰ χέρια μου
ὡς πὺν τὸ χάραμα νὰ φτιάσῃ,
μὰ ὅταν ξημέρωσε στὴ γῆ κὶ ἄσπρισε ἀπάνω στὶς κορφές
τὸ φέγγος του εἶχε χάσει.

Τὸ φῶς αὐτὸ τὸ ἀξήγητο, πὺν ἔτσι μὲ θάμπωσε, ἦτανε
μονάχα μιὰ πυγολαμπίδα,
ἓνα σκουλήκι πὺν ἔλαμπε σ' ἑνὸς ἐλάτου τὸν κορμὸ
κὶ ἐγὼ γιὰ ἀστέρι τὸ εἶδα ;

Καὶ τῶρα πὺν ἀπ' τὰ χέρια μου τὴ μαγικὴ κὶ ἀπόκοσμη
τὴ φλόγα αὐτὴ νὰ σβύνεται εἶδα,
κάτου ἀπ' τὴ μέρα κάθομαι κὶ ἀναμετρῶ πὺν ἔχασα
ἑνὸς ἄστρου τὴν ἐλπίδα.

Τάχα θάρῃ κὶ ἄλλη νυχτιὰ κὶ ὀλόβαθα θὰ σκεπαστοῦν
στὴ φύση τὰ βουνὰ καὶ οἱ κάμπου

κι έτσι θὰ δῶ στους οὐρανοὺς τὸ φῶς ἐκείνο ποὺ ἀγαπῶ
πέρα ἀπ' τὴ γῆ νὰ λάμπη ;

ΣΗ ΜΙΚΡΗ ΓΙΑΠΩΝΕΖΑ

Μέσα στὸν κόσμον ἓνα κορίτσι συναντῶ
ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἢ ψυχὴ μου τὸ ποθοῦσε.
"Α ! τί παράξενο λουλούδι ἦταν αὐτὸ
κι ἀπὸ ἕναν τόπο ξένο πῶς κρατοῦσε !

Τότε φιλῶ τὰ μάτια του τὰ δυό,
φιλῶ τὸ γύρο ἀπ' τὰ μαλλιά σου,
μικρὴ μου γιαπωνέζα, ποὺ ἀγαπῶ
ἀπ' τὰ μικρὰ παιδιάτικα σου.

Πῶς ἦταν κι ἔμεινε τὸ ἴδιο φῶς
τριγύρω στὰ μελίχλωρα μαλλιά σου ;
Κι ὅ,τι ἀγαπῶ τὸ ἴδιο εἶναι τὸ φῶς
ἢ τὰ λακάκια ἐκείνα τὰ τρελλά σου

τις μικρὲς τοῦ προσώπου τις γραμμὲς
ποῦ μὲ τὰ μάτια παίζουν τὰ μαργιόλα
καὶ λὲν γιὰ τις ἀγάπες τις παλιὲς
καὶ τὰ μικρὰ τὰ βάσανα ὅλα ;

Καὶ λέω : μέσα στοῦ χρόνου τῆ ροῆ
μεγάλωσες ἀγάπη μου, στοχάσου,
ποὺ φεύγουν μὲ μιὰ χάρη σαρκικὴ
ἀπ' τὸν κορμὸ τὰ χέρια τὰ δικά σου.

Καὶ λέω : ἀγάπη τοῦ ἀπαλοῦ καιροῦ
ἓνα φιλι στὸ γύρο ἀπ' τὰ μαλλιά σου,
κι ἀκόμα ἀκόμα, ἀγάπη τοῦ καιροῦ,
καὶ στὴν καινούρια ἓνα φιλι τὴν ὀμορφιά σου.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ